

ALDINA

2

GUTENBERG

ARTHUR CONAN DOYLE

Ο ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Μετάφραση

Έρρίκος Μπαρτζινόπουλος

ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΕΙΡΑΣ

Ζωή Μπέλλα-Ύαρου

*

Τῇ σειρὰ τῆς ALDINA ἐμπνεύστηκε
καὶ ὀργάνωσε ὁ Δημήτρης Ὑαρός (2014)

© Copyright 2017

Ἐκδόσεις Gutenberg

ISBN 978-960-01-1876-6

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

Διδότου 37, 106 80 Ἀθήνα

Τηλ.: 210 36.42.003 – Fax: 210 36.42.030

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Ἰαπωνίδου 13, 546 35

Τηλ.-Fax: 2310 271147

www.dardanosnet.gr • info@dardanosnet.gr

e-shop: www.dardanosnet.gr

Ο ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ
ΚΑΙ
ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

ARTHUR CONAN DOYLE

Ο ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

ΚΑΙ

ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Μετάφραση-Σημειώσεις-Έπίμετρο
Έρρίκος Μπαρτζινόπουλος

ΜΥΣΤΗΡΙΟ - 2
GUTENBERG || ALDINA

Ἄρχισα νὰ ἐνδιαφέρομαι καὶ νὰ πει-
ραματίζομαι μὲ τὸν Πνευματισμὸ τὴν
ἴδια ἐποχὴ ποὺ δημιουργήσα τὸν Σέρ-
λοκ Χόλμς. Μεγαλώνοντας ἀποφάσισα
πὼς ἔχει μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ
τὸν ντετέκτιβ.

ΑΡΘΟΥΡ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΪΛ

Μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἱστορίες μυστη-
ρίου ὅλων τῶν ἐποχῶν Ὁ Ἀγριόγατος
τοῦ Κόναν Ντόιλ.

THE GUARDIAN

Ὁ πνευματιστὴς πίσω ἀπὸ τὸν Σέρλοκ
Χόλμς.

THE NEW YORK TIMES

Μιὰ συναρπαστικὴ ἀναγνωστικὴ ἐμπει-
ρία: ποικίλες ἱστορίες μυστηρίου, φα-
ντασίας καὶ τρόμου σὲ διάφορες ἐποχές.

GOODREADS

Θρίλερ πού ταξιδεύουν τούς ἀναγνώστες τους ἀπὸ τὶς βρετανικὲς ἐξοχὲς μέχρι τὸν Βόρειο Πόλο κι ἀπὸ μεσαιωνικοὺς πύργους μέχρι τὴν Ἀρχαία Αἴγυπτο μὲ πρωταγωνιστὲς φαντάσματα, νεκροζώντανους, κακοποιούς, ταξιδευτὲς, διάσημους συγγραφεῖς ὅπως ὁ Ντίκενς, ὁ Σουίφτ, ὁ Λόρενς Στὲρν καὶ βεβαίως «δαιμονικὲς» γυναῖκες: οἱ ἱστορίες πού ἐμπνεύστηκε ὁ Κόναν Ντόιλ ἀπὸ τὴν ἐνασχόλησή του μὲ τὸν Πνευματισμό. Πιὸ συναρπαστικὲς καὶ ἀπὸ τὸν Σέρλοκ Χόλμς, σύμφωνα μὲ τὸν συγγραφέα τους.

Ἕνα μικρὸ δείγμα γιὰ νὰ «κολλήσετε»:

I

ΙΣΩΣ ΦΑΝΩ ΠΑΡΑΛΟΓΟΣ ἂν πῶ ὅτι ἀποδίδω τὸ θάνατο τοῦ φτωχοῦ φίλου μου Τζὸν Μπάρινγκτον Κόουλς σὲ ὑπερφυσικὴ παρέμβαση. Ἔχω πλήρη ἐπίγνωση ὅτι ἀπαιτεῖται μιὰ ὁλόκληρη ἄλυσίδα ἰσχυρῶν ἀποδείξεων γιὰ νὰ γίνει ἀποδεκτὸ ἀπὸ τὴ σημερινὴ κοινὴ γνώμη ἓνα τέτοιου εἴδους συμπέρασμα. Κατὰ συνέπεια, θὰ περιγράψω ἀπλῶς τὶς συνθῆκες πού ὁδήγησαν σ' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ γεγονὸς ὅσο πιὸ περιληπτικὰ καὶ ἀπλὰ μπορῶ καὶ θ' ἀφήσω τὸν κάθε ἀναγνώστη νὰ βγάλει τὰ συμπεράσματά του. Ἴσως νὰ ὑπάρχει κάποιος πού νὰ μπορεῖ νὰ φωτίσει ὅσα γιὰ μένα παραμένουν σκοτεινά.

Πρωτογνώρισα τὸν Μπάρινγκτον Κόουλς ὅταν πῆγα στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἐδιμβούργου νὰ σπουδάσω Ἰατρική. Ἡ σπιτονοικοκυρά μου στὴ Νορθάμπερλαντ Στρίτ εἶχε ἓνα μεγάλο σπίτι, καὶ οὕσα χήρα χωρὶς παιδιὰ, ἐξασφάλιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν παρέχοντας στέγη σὲ διάφορους φοιτητές.

Ὁ Μπάρινγκτον Κόουλς ἔτυχε κι εἶχε νοικιάσει δωμάτιο στὸ ἴδιο πάτωμα μὲ μένα, κι ὅταν γνωριστήκαμε καλύτερα, μοιραζόμασταν κι ἓνα μικρὸ καθιστικὸ στὸ ὁποῖο γευματίζαμε. Ἐτσι ἀναπτύξαμε μιὰ φιλία ἣ ὁποία

μέχρι τῇ μέρα τοῦ θανάτου του δὲν ἀμαυρώθηκε ἀπὸ τὴν παραμικρὴ διαφωνία.

Ὁ πατέρας τοῦ Κόουλς ἦταν συνταγματάρχης καὶ εἶχε ὑπηρετήσῃ πολλὰ χρόνια στὴν Ἰνδία. Παρεῖχε στὸν γιό του ἓνα γενναῖο εἰσόδημα, ἀλλὰ σπάνια ἔδινε ὅποιο-δήποτε ἄλλο σημάδι πατρικῆς στοργῆς, στέλνοντάς του ἀραιὰ καὶ ποῦ σύντομα γράμματα.

Ὁ φίλος μου, ποῦ εἶχε γεννηθεῖ στὴν Ἰνδία καὶ τοῦ ὁποίου ὁ χαρακτήρας ἦταν ἰδιαίτερα ἐκδηλωτικός, αἰσθανόταν πληγωμένος ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐγκατάλειψη. Ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει καὶ δὲν εἶχε κανέναν ἄλλον συγγενὴ στὸν κόσμον γιὰ νὰ τοῦ καλύψει τὸ κενό. Ἔτσι ἔφτασε μὲ τὸν καιρὸ νὰ συγκεντρώνει ὅλη του τὴ στοργὴ σὲ μὲνα καὶ νὰ μ' ἐμπιστεύεται μ' ἓναν τρόπο ποῦ σπανίζει μεταξὺ ἀνδρῶν. Ἀκόμη κι ὅταν τὸν κυρίευσε ἓνα ἰσχυρότερο καὶ βαθύτερο πάθος, δὲν ἐπηρεαζόταν οὔτε στιγμὴ ἢ δική μας φιλικὴ σχέση.

Ὁ Κόουλς ἦταν ἓνας ψηλὸς καὶ λεπτὸς νεαρὸς ἄντρας μὲ μελαψὸ πρόσωπο καὶ μαῦρα τρυφερά μάτια. Σπάνια ἔχω δεῖ ἄλλον ἄντρα νὰ ἔχει τόσες πιθανότητες νὰ κεντρίσει τὸ ἐνδιαφέρον μιᾶς γυναίκας ἢ νὰ διεγείρει τὴ φαντασία της. Τὸ ὕφος του ἦταν κατὰ κανόνα ὄνειροπόλο καὶ μαῖλλον νωθρό· ἀλλὰ ἐὰν πάνω στὴ συζήτηση προέκυπτε κανένα θέμα τὸ ὁποῖο τὸν ἐνδιέφερε, ζωντάνευε αὐτόματα. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του ζώηρευε, τὰ μάτια του ἔλαμπαν καὶ μιλοῦσε μὲ μιὰν εὐγλωττία ποῦ γοήτευε τὸ ἀκροατήριό του.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ τὰ φυσικὰ πλεονεκτήματα ἔκανε μιὰ μοναχικὴ ζωὴ, ἀποφεύγοντας τὴ συναναστροφή μὲ γυ-

ναϊκες και μελετώντας με άπίστευτο ζήλο. Ήταν ένας άπ' αυτούς που ξεχώριζαν στο έτος του και πήρε το ανώτερο μετάλλιο στην Άνατομία και τὸ έπαθλο «Níl Άρνουτ» για τή Φυσική.

Πόσο καλά μπορώ και θυμάμαι τήν πρώτη φορά που τήν είδαμε! Έπανειλημμένα έχω επαναφέρει στο μυαλό μου τή συγκεκριμένη σκηνή κι έχω προσπαθήσει να θυμηθώ ποιά ήταν ή ακριβής έντύπωση που μου προκάλεσε τότε. Όταν γνωριστήκαμε, ή κρίση μου έπηρεάστηκε, έχω λοιπόν τήν περιέργεια να θυμηθώ ποιά ήταν ή πρώτη αὐθόρμητη αντίδρασή μου. Είμαι δύσκολο ώστόσο να διαγράψω τὰ αίσθήματα που ή λογική, ή ή προκατάληψη, μου προκάλεσε αργότερα.

Ήταν στὰ έγκαίνια τῆς Βασιλικῆς Άκαδημίας τῆς Σκοτίας τήν άνοιξη τοῦ 1879. Ό φτωχός φίλος μου ήταν φανατικός λάτρης όποιασδήποτε μορφῆς τέχνης, και μιὰ ευχάριστη μουσική νότα ή μιὰ λεπτή απόχρωση στὸν καμβά πρόσφεραν βαθιά ευχαρίστηση στην υπερευαίσθητη ψυχοσύνθεσή του. Είχαμε πάει μαζί να δούμε τούς πίνακες και βρισκόμασταν στὴ μεγάλη κεντρική αίθουσα, όταν πρόσεξα μιὰν εξαιρετικά όμορφη γυναίκα να στέκεται στην άλλη πλευρά τοῦ δωματίου. Σ' όλη μου τή ζωή δέν είχα ξαναδεῖ ένα τόσο κλασικά τέλειο πρόσωπο. Η γνήσια έλληνική όμορφιά — τὸ μέτωπο πλατύ, πολὺ χαμηλὸ και λευκὸ σὰν μάρμαρο, μ' ένα συννεφάκι ἀπὸ λεπτοὺς βοστρύχους να τὸ πλαισιώνουν, ή μύτη ἴσια και καθαρόγραμμη, τὰ χεῖλη μάλλον λεπτά, τὸ πηγούνι και τὸ κάτω σαγόνι όμορφα στρογγυλεμένα ἀλλὰ κι επαρκῶς ανεπτυγμένα ὥστε να ὑπόσχονται άσυνήθιστη δύναμη χαρακτήρα.

‘Αλλά εκείνα τὰ μάτια... εκείνα τὰ ὑπέροχα μάτια! Μακάρι νὰ μποροῦσα νὰ δώσω μιὰν ἀμυδρὴ ἔστω ἰδέα τῶν μεταβαλλόμενων διαθέσεών τους, τῆς ἀκαμπτῆς ἀναλγησίας τους, τῆς θηλυκῆς τρυφερότητάς τους, τῆς δύναμης ἐπιβολῆς τους, τῆς διεισδυτικῆς ἔντασης ποὺ ξαφνικὰ μεταβάλλεται σὲ μιὰν ἔκφραση γυναικείας ἀδυναμίας — ἀλλὰ τώρα ἀναφέρομαι σὲ μετέπειτα ἐντυπώσεις.

Μαζὶ μὲ αὐτὴν τὴν κυρία ἦταν ἓνας ψηλὸς ξανθομάλλης νεαρὸς ἄντρας, ποὺ ἀναγνώρισα ἀμέσως ὡς ἓναν φοιτητὴ τῆς Νομικῆς μὲ τὸν ὁποῖο εἶχα μιὰν ἀμυδρὴ γνωριμία. Ὁ Ἄρτσιμπαλντ Ρίβς — αὐτὸ ἦταν τ’ ὄνομά του — ἦταν ἓνας γοητευτικὸς καὶ κομψὸς νέος, πρωτοστάτης ἀποτε σὲ κάθε φοιτητικὴ ἀταξία, ὁ ὁποῖος τελευταίως δὲν κυκλοφοροῦσε πολὺ καὶ οἱ φῆμες ἔλεγαν ὅτι εἶχε ἀρραβωνιαστεῖ. Ὑπέθεσα λοιπὸν ὅτι ἡ συνοδὸς του ἦταν ἡ μνηστὴ του. Κάθισα στὸν βελούδινο καναπέ στὸ κέντρο τῆς αἴθουσας καὶ βάλθηκα νὰ παρατηρῶ κρυφὰ τὸ ζευγάρι πίσω ἀπ’ τὸν κατάλογό μου.

Ὅσο περισσότερο τὴν κοίταζα, τόσο περισσότερο μὲ κατακτοῦσε ἡ ὁμορφιά της. Ἦταν λίγο κοντὴ, εἶν’ ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ τὸ σῶμα της ἦταν τέλειο καὶ οἱ κινήσεις της τόσο ἀρμονικές, ὥστε μόνο μέσω σύγκρισης καταλάβαινε κανεὶς ὅτι ἦταν κοντύτερη τοῦ μέσου ὄρου.

Στὸ διάστημα ποὺ εἶχα τὰ μάτια μου πάνω της, ὁ Ρίβς χρειάστηκε ν’ ἀπομακρυνθεῖ γιὰ κάποιον λόγο καὶ ἡ νεαρὴ κυρία ἔμεινε μόνη. Ἐχοντας γυρίσει τὴν πλάτη της στοὺς πίνακες, περνοῦσε τὴν ὥρα της μέχρι τὴν ἐπιστροφή τοῦ συνοδοῦ της παρατηρώντας προσεκτικὰ τοὺς γύρω της, χωρὶς νὰ δίνει τὴν παραμικρὴ σημασία στὸ

γεγονός ότι μιὰ ντουζίνα ζευγάρια μάτια, γοητευμένα ἀπ' τὴν κομψότητα καὶ τὴν ὀμορφιά της, ἦταν στραμμένα μὲ περιέργεια πάνω της. Μὲ τὸ ἓνα της χέρι νὰ κρατᾷ τὸ κόκκινο μεταξωτὸ κορδόνι ποὺ βρισκόταν μπροστὰ ἀπὸ τὰ ζωγραφικὰ ἔργα, στεκόταν νωχελικὰ περιφέροντας τὸ βλέμμα της ἀπὸ πρόσωπο σὲ πρόσωπο μὲ τόση ἄνεση, λὲς καὶ κοιτοῦσε τὰ πλάσματα στοὺς μουσαμάδες πίσω της. Ξαφνικά, καθὼς τὴν παρατηροῦσα, εἶδα τὸ βλέμμα της νὰ ἐστιάζεται ἐντονα καὶ ἐπίμονα. Ἀκολούθησα τὴν κατεύθυνση τῆς ματιᾶς της διερωτώμενος τί μπορεῖ νὰ τὴν εἶχε ἐντυπωσιάσει τόσο πολὺ.

Ὁ Τζὸν Μπάρινγκτον Κόουλς στεκόταν μπροστὰ σ' ἓναν πίνακα, τοῦ Νόελ Πάτον θαρρῶ — θυμᾶμαι πῶς τὸ θέμα του ἦταν κάτι εὐγενὲς καὶ αἰθέριο. Τὸ προφίλ του ἦταν στραμμένο πρὸς τὸ μέρος μας καὶ δὲν τὸν ἔχω ξαναδεῖ σὲ τόσο ὠραία στάση. Σᾶς ἔχω πεῖ πῶς ἦταν ἓνας ἐντυπωσιακὰ γοητευτικὸς ἄντρας, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμή ἔδειχνε ἀπολύτως ὑπέροχος. Ἦταν προφανὲς ὅτι εἶχε ξεχάσει πρὸς στιγμήν τὸ περιβάλλον ὅπου βρισκόταν καὶ μιὰ σκούρα ροδαλὴ ἀπόχρωση ἀπλωνόταν στὰ μελαψὰ μάγουλά του. Ἐκείνη συνέχισε νὰ τὸν παρατηρεῖ ἐπίμονα μὲ φανερό τὸ ἐνδιαφέρον στὸ ὕφος της, μέχρι ποὺ ὁ ρεμβασμὸς του διακόπηκε καὶ γύρισε ἀπότομα ξαφνιασμένος ἔτσι ὥστε ἡ ματιά του νὰ σμίξει μὲ τὴ δική της. Τράβηξε ἀμέσως τὸ βλέμμα της, ἀλλὰ τὰ δικά του μάτια παρέμειναν καρφωμένα πάνω της γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ὁ πίνακας εἶχε ξεχαστεῖ ἤδη καὶ ἡ ψυχὴ του εἶχε προσγειωθεῖ καὶ πάλι στὴ Γῆ.

Τὴν ξανασυναντήσαμε μιὰ-δυὸ φορές μέχρι νὰ φύγουμε, καὶ πρόσεξα πῶς ὁ φίλος μου τὴν κοίταζε κάθε

φορά. Δὲν εἶπε τίποτα ὅμως μέχρι ποὺ βγήκαμε ἔξω στὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ βρεθήκαμε νὰ βαδίζουμε ἀγκαζέ στὴν Πρίνσες Στρίτ.

—Τὴν πρόσεξες ἐκείνη τὴν ὁμορφὴ γυναῖκα μὲ τὸ μαῦρο φόρεμα καὶ τὴ λευκὴ γούνα; ρώτησε.

—Ναί, τὴν εἶδα, ἀπάντησα.

—Τὴν ξέρεις; ρώτησε ἀνυπόμονα. Ἔχεις καμιὰ ἰδέα ποιά εἶναι;

—Δὲν τὴ γνωρίζω προσωπικά, ἀπάντησα, ἀλλὰ δὲν ἔχω καμιὰ ἀμφιβολία πὼς θὰ μποροῦσα νὰ μάθω τὰ πάντα γι' αὐτήν, γιατί νομίζω ὅτι εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν νεαρὸ Ἄρτσι Ρίβς, κι ἐγὼ κι αὐτὸς ἔχουμε πολλοὺς κοινούς φίλους.

—Ἀρραβωνιασμένη! ἀναφώνησε ὁ Κόουλς.

—Μὴ μοῦ πεῖς, ἀγαπητέ μου, εἶπα γελώντας, πὼς εἶσαι τόσο εὐτρωτος ὥστε τὸ γεγονὸς πὼς μιὰ κοπέλα μὲ τὴν ὁποία δὲν ἔχεις μιλήσει ποτὲ στὴ ζωὴ σου εἶναι ἀρραβωνιασμένη εἶν' ἀρκετὸ γιὰ νὰ σ' ἀναστατώσει;

—Ὅχι ἀκριβῶς νὰ μ' ἀναστατώσει, ἀπάντησε γελώντας βεβιασμένα, ἀλλὰ δὲν ἔχω πρόβλημα νὰ σοῦ πῶ, Ἄρμιταζ, ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐντυπωσιάστηκα τόσο πολὺ στὴ ζωὴ μου. Δὲν εἶναι μόνο ἡ ὁμορφιὰ τοῦ προσώπου —ἀν καὶ ἦταν τέλεια— ἀλλὰ κι ὁ χαρακτήρας καὶ ἡ πνευματικότητά ποὺ πρόδιδε. Ἐλπίζω, ἀν εἶναι ἀρραβωνιασμένη, νὰ εἶναι μὲ κάποιον ἀντάξιό της.

—Πολὺ τρυφερά τὰ λές, παρατήρησα. Μιλάμε γιὰ καθαρὴ περίπτωσι κεραυνοβόλου ἔρωτα, Τζάκ. Γιὰ νὰ σὲ ἡσυχάσω ὅμως, θὰ φροντίσω νὰ μάθω τὰ πάντα γι' αὐτήν ὅταν συναντήσω κανέναν ποὺ ἴσως νὰ τὴν ξέρει.

Ὁ Μπάρινγκτον Κόουλς μ' εὐχαρίστησε καὶ ἡ συ-

ζήτηση στράφηκε σὲ ἄλλα θέματα. Γι' ἀρκετὲς μέρες κανέννας μας δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ ἀναφορὰ στὸ θέμα, ἂν κι ὁ φίλος μου ἦταν μᾶλλον λιγάκι πιὸ ἀφηρημένος κι ὀνειροπόλος ἀπὸ τὸ σύννηθες. Τὸ περιστατικὸ εἶχε διαγραφεῖ τελείως ἀπὸ τὴ μνήμη μου, ὅταν μιὰ μέρα ὁ νεαρὸς Μπρόντι, ποὺ εἶναι δεύτερος ξάδερφός μου, μὲ πλησίασε στὰ σκαλιὰ τοῦ πανεπιστημίου μὲ ὕφος προ-ἀγγέλου κακῶν εἰδήσεων.

— Τὸν ξέρεις τὸν Ρίβς, ἄρχισε, ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ναί. Τί ἔπαθε;

— Διαλύθηκε ὁ ἀρραβώνας του.

— Διαλύθηκε; ἀναφώνησα. Μόλις τὶς προάλλες ἔμαθα ὅτι εἶχε ἀρραβωνιαστεῖ.

— Κι ὅμως διαλύθηκε. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἀδερφός του. Ἀπαράδεκτο ἐκ μέρους τοῦ Ρίβς, ἂν ἐκεῖνος τὸ ἀποφάσισε, γιατί ἦταν ἓνα ἀσυνήθιστα καλὸ κορίτσι.

— Τὴν ἔχω δεῖ, εἶπα, ἀλλὰ δὲν ξέρω τ' ὄνομά της.

— Λέγεται Νόρθκοτ καὶ ζεῖ μὲ μιὰ γριὰ θεία της στὴν Ἀμπερκρόμπι Πλέις. Κανέννας δὲ γνωρίζει τὸ παραμικρὸ γιὰ τοὺς γονεῖς της ἢ ἀπὸ ποῦ εἶναι. Ὅπως καὶ νὰ 'χει, εἶναι ἢ πιὸ ἄτυχη κοπέλα στὸν κόσμον ἢ δύσμοιρη!

— Γιατί ἄτυχη;

— Ἦταν ὁ δεύτερος ἀρραβώνας της, εἶπε ὁ νεαρὸς Μπρόντι, ποὺ εἶχε τὸ θαυμαστὸ χάρισμα νὰ ξέρει τὰ πάντα γιὰ τοὺς πάντες. Ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Πρέσκοτ — τὸν Οὐίλιαμ Πρέσκοτ ποὺ πέθανε. Πολὺ θλιβερὴ περίπτωσις. Ἡ μέρα τοῦ γάμου εἶχε ὀριστεῖ κι ὅλα ἦταν μιὰ χαρὰ ὅταν ἔγινε τὸ κακό.

— Ποιὸ κακό; ρώτησα, ἂν καὶ κάτι εἶχα ἀρχίσει νὰ θυμᾶμαι.

—‘Ο θάνατος τοῦ Πρέσκοτ. Πῆγε ἓνα βράδυ στὴν Ἀμπερκρόμπι Πλέις κι ἔμεινε μέχρι ἀργά. Κανένας δὲν ξέρεي πότε ἀκριβῶς ἔφυγε, ἀλλὰ γύρω στὴ μία τὸ πρωὶ ἓνας γνωστός του τὸν συνάντησε νὰ βαδίζει βιαστικά πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Κουίνς Πάρκ. Τοῦ εὐχήθηκε καληνύχτα, ἀλλὰ ὁ Πρέσκοτ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ τοῦ δώσει σημασία, κι αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδε κάποιος ζωντανό. Τρεῖς μέρες ἀργότερα τὸ πτώμα του βρέθηκε νὰ ἐπιπλέει στὸ Σέν Μάργκαρετ Λόχ μπροστὰ ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι τοῦ Σέντ Ἄντονι. Κανένας δὲ μπόρεσε νὰ ἐξηγήσει τί εἶχε συμβεῖ, ἀλλὰ ἡ ἐπίσημη ἐκδοχὴ μιλάει γιὰ προσωρινὴ παράνοια.

—Πολὺ παράξενο, παρατήρησα.

—Ναί, καὶ ἀφάνταστα σκληρὸ γιὰ τὸ δύστυχο κορίτσι, εἶπε ὁ Μπρόντι. Τώρα ποὺ ἦρθε καὶ τὸ ἄλλο πλῆγμα, σίγουρα θὰ τὴν τσακίσει. Κι εἶναι ἀπίστευτα εὐγενική καὶ ἀξιοπρεπής!

—Τὴ γνωρίζεις λοιπὸν προσωπικά; ρώτησα.

—Ἄ ναί, τὴν ξέρω. Τὴν ἔχω συναντήσει πολλές φορές. Θὰ μοῦ ἦταν εὐκολο νὰ κανονίσω νὰ τὴ γνωρίσεις.

—Δὲν πρόκειται τόσο γιὰ μένα, ἀπάντησα, ὅσο γιὰ ἓναν φίλο μου. Ὡστόσο δὲ νομίζω ὅτι θὰ βγαίνει γιὰ ἓνα διάστημα ὕστερ’ ἀπ’ αὐτὸ ποὺ τῆς ἔτυχε. Ὅταν ξαναβρεῖ τὸν ἑαυτὴ της, θὰ ἐκμεταλλευτῶ τὴν προσφορά σου.

Δώσαμε τὰ χέρια, τὸ συμφωνήσαμε, καὶ τὸ θέμα δὲ μ’ ἀπασχόλησε γιὰ λίγο καιρό.

Τὸ ἐπόμενο περιστατικὸ ποὺ ἔχω νὰ διηγηθῶ κι ἔχει σχέση μὲ τὴν περίπτωσή τῆς δεσποινίδος Νόρθκοτ εἶναι δυσάρεστο. Ὡστόσο πρέπει νὰ τὸ περιγράψω ὅσο

τὸ δυνατόν ἀκριβέστερα, μιὰ καὶ μπορεῖ νὰ φωτίσει κάπως τὰ ὅσα ἀκολούθησαν.

Ἐνα παγερὸ βράδου, ἀρκετοὺς μῆνες μετὰ τῇ συζήτησιν μετὸν δευτέρου ξάδερφό μου ποὺ σᾶς παρέθεσα λίγο πρὶν, γύριζα σπῖτι μου ἀπὸ μιὰ ἐκδήλωση στὴν ὁποία εἶχα παραστεῖ. Ἦταν πολὺ ἀργὰ καὶ προσπαθοῦσα ν' ἀνοίξω δρόμο ἀνάμεσα σὲ διάφορους ρυπαροὺς ἀργόσχολους ποὺ ἦταν μαζεμένοι γύρω ἀπὸ τὴν εἴσοδο ἐνὸς μπάρ, ὅταν ἓνας ἄντρας ἀποσπάστηκε τρεκλίζοντας ἀπ' τὸ πλῆθος καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ μέρος μου μ' ἓνα μεθυσμένο βλέμμα. Τὸ φῶς τῆς λάμπας τοῦ γκαζιοῦ ἔπεφτε στὸ πρόσωπό του, καὶ πρὸς μεγάλη μου ἐκπληξὴ ἀναγνώρισα στὸ ἐξαθλιωμένο πλάσμα ποὺ εἶχα μπερδεύσει μου τὸν παλιὸ γνωστὸ μου, τὸν νεαρὸ Ἄρτσιμπαλντ Ρίβς, ποὺ κάποτε φημιζόταν ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς κομψότερους καὶ εὐπρεπέστερους φοιτητὲς τοῦ κολεγίου. Ἐμφανίστηκε τόσο πολὺ, ὥστε πρὸς στιγμὴν σχεδὸν ἀμφισβήτησα τὴ μαρτυρία τῶν αἰσθήσεών μου· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ πρησμένα ἀπ' τὸ πιοτό, διατηροῦσαν ἀκόμη κάτι ἀπὸ τὴν προηγούμενη γοητεία τους. Ἦμουν ἀποφασισμένος νὰ τὸν διασώσω γιὰ μιὰ βραδιά τουλάχιστον ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν σὲς ὁποῖες εἶχε ξεπέσει.

—Ἐι, Ρίβς! τοῦ φώναξα, ἔλα μαζί μου. Πρὸς τὰ μέρη σου πηγαίνω.

Μουρμούρισε κάποια ἀκατάληπτη συγγνώμη γιὰ τὴν κατάστασή του καὶ μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο. Καθὼς τὸν στήριζα στὸ δρόμο πρὸς τὸ σπῖτι του, καταλάβαινα πῶς δὲν ὑπέφερε μόνον ἀπὸ τὴν ἐπιπτώσει μιᾶς

πρόσφατης κραιπάλης αλλά κι ὅτι μιὰ μακρὰ πορεία ἀκολασίας εἶχε ἐπηρεάσει τὰ νεῦρα του καὶ τὸ μυαλό του. Τὸ χέρι του ὅταν τὸ ἀγγίξα ἦταν ξερὸ καὶ ἐμπύρετο καὶ τινάζοταν τρομαγμένος ἀπὸ κάθε σκιά πού ἐπεφτε στὸ πλακόστρωτο. Ἐπίσης ψέλλιζε ὅταν μιλοῦσε, μ' ἓναν τρόπο πού ὑποδήλωνε περισσότερο παραλήρημα ἀρρώστου παρά ὁμιλία μεθυσμένου.

Ὅταν τὸν ἔβαλα στὸ δωμάτιό του, τὸν μισοέγδυσα καὶ τὸν ξάπλωσα στὸ κρεβάτι του. Ἡ πίεσή του ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν πολὺ ὑψηλὴ καὶ προφανῶς ψηνόταν στὸν πυρετό. Ἐμοιαζε νὰ εἶχε βυθιστεῖ σὲ λήθαργο, κι ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω ἀθόρυβα ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ νὰ εἰδοποιήσω τὴ σπιτονοικοκυρά του γιὰ τὴν κατάστασή του, ὅταν τινάχτηκε ἀπότομα καὶ μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μανίκι τοῦ σακκακιοῦ μου.

— Μὴ φύγεις! φώναξε. Αἰσθάνομαι καλύτερα ὅταν εἶς· ἐδῶ. Δὲν κινδυνεύω ἀπὸ ἐκείνη!

— Ἀπὸ ἐκείνη; ρώτησα. Ἀπὸ ποιὰ;

— Ἐκείνη! Ἐκείνη! ἀπάντησε ὀργισμένα. Ἄ! δὲν τὴν ξέρεις. Εἶναι ὁ διάβολος! Ὅμορφη· ὁμορφη ἀλλὰ ὁ διάβολος!

— Ἐχεις πυρετὸ κι εἶσαι καὶ ταραγμένος, εἶπα. Προσπάθησε νὰ κοιμηθεῖς λίγο. Θὰ ξυπνήσεις καλύτερα.

— Νὰ κοιμηθῶ; ἀναστέναξε. Πῶς νὰ κοιμηθῶ ὅταν τὴ βλέπω νὰ κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ καὶ νὰ μὲ παρακολουθεῖ μὲ τὶς ὥρες μὲ τὰ μεγάλα μάτια της; Μοῦ ἀφαιρεῖ κάθε ἰκμάδα δύναμης καὶ ἀνδρισμοῦ. Αὐτὸ εἶναι πού μὲ κάνει καὶ πίνω. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσει — δὲν εἶμαι ἀρκετὰ μεθυσμένος ἀπόψε!

— Εἶσαι πολὺ ἀρρωστος, εἶπα ἀλείφοντας μὲ λίγο

ξίδι τοὺς κροτάφους του, καὶ παραληρεῖς. Δὲν ξέρεις τί λές.

—Ναί, ξέρω, μὲ διέκοψε ἀπότομα κοιτάζοντάς με. Ξέρω πολὺ καλὰ τί λέω. Μόνος μου τὸ προκαλέσα. Δι-
κή μου εἶναι ἡ ἐπιλογή. Ἀλλὰ δὲ μποροῦσα —ὄχι, μάρ-
τυράς μου ὁ Θεός, δὲ μποροῦσα— ν' ἀποδεχθῶ τὸ ἄλλο.
Δὲ μποροῦσα νὰ τῆς μείνω πιστός. Ξεπερνοῦσε τὶς δυ-
νάμεις μου.

Κάθισα στὸ κρεβάτι δίπλα του κρατώντας τὸ χέρι
του ποὺ φλεγόταν ἀπ' τὸν πυρετὸ κι ἀναρωτιόμουν τί
νὰ σήμαιναν τὰ λόγια του. Ἐμεινε γιὰ λίγη ὥρα ἀκίνη-
τος, καὶ μετὰ, σηκώνοντας τὰ μάτια του πάνω μου, εἶπε
μὲ σπαστὴ παραπονιάρικη φωνή:

—Γιατί δὲ μὲ προειδοποίησε νωρίτερα; Γιατί πε-
ρίμενε μέχρι ποὺ ἔμαθα νὰ τὴν ἀγαπῶ τόσο πολὺ;

Ἐπανέλαβε αὐτὴν τὴν ἐρώτηση ἀρκετὲς φορὲς κου-
νώντας πέρα-δῶθε τὸ κεφάλι του, καὶ μετὰ βυθίστηκε
σ' ἓναν ταραγμένο ὕπνο. Βγῆκα ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ δωμάτιο,
κι ἔχοντας φροντίσει ὅτι θὰ εἶχε τὴν κατάλληλη περιποίη-
ση, βγῆκα κι ἀπ' τὸ σπίτι. Τὰ λόγια του ὅμως ἤχοῦσαν
στ' ἄφτιά μου ἐπὶ μέρες, κι ἀπέκτησαν μιὰ βαθύτερη ση-
μασία ὅταν συνδυάστηκαν μὲ ὅσα ἔμελλε ν' ἀκολουθήσουν.

Ὁ φίλος μου ὁ Μπάρινγκτον Κόουλς εἶχε φύγει γιὰ
τὶς καλοκαιρινὲς διακοπὲς του καὶ εἶχα μῆνες νὰ μάθω
νέα του. Ὅταν ὅμως ἔφτασε ἡ χειμερινὴ περίοδος, ἔλα-
βα ἓνα τηλεγράφημά του μὲ τὸ ὁποῖο μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ
κλείσω τὰ παλιὰ δωμάτια στὴ Νορθάμπερλαντ Στριτ
καὶ μ' ἐνημέρωσε μὲ ποιὸ τρένο θὰ ἐρχόταν. Πῆγα νὰ
τὸν ὑποδεχθῶ καὶ χάρηκα διαπιστώνοντας πὼς ἦταν κα-
λὰ κι ἐξαιρετικὰ ἐγκάρδιος.

—'Επ' ευκαιρία, εἶπε ξαφνικά τὸ ἴδιο βράδυ καθὼς καθόμασταν δίπλα στὸ τζάκι συζητώντας γιὰ τὰ γεγονότα τοῦ καλοκαιριοῦ, δὲ μοῦ ἔδωσες ἀκόμη συγχαρητήρια!

—Γιὰ ποιό πράγμα, φίλε μου; ρώτησα.

—Τί! Θέλεις νὰ πεῖς ὅτι δὲν ἔμαθες γιὰ τὸν ἄρραβώνα μου;

—'Αρραβώνα; "Οχι! ἀπάντησα. 'Ωστόσο χαίρομαι πού τὸ ἀκούω καὶ σὲ συγχαίρω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

—Μὲ ἐκπλήσσει πού δὲν τὸ πληροφορήθηκες, εἶπε.

"Ἦταν ὅ,τι πιὸ παράξενο μποροῦσε νὰ μοῦ συμβεῖ. Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν κοπέλα πού θαυμάσαμε τόσο πολὺ καὶ οἱ δύο στὴν 'Ακαδημία;

—Τί! ἀναφώνησα μ' ἓνα ἀπροσδιόριστο αἶσθημα φόβου στὴν καρδιά μου. Θέλεις νὰ πεῖς ὅτι μ' αὐτὴν ἄρραβωνιάστηκες;

—Τὸ φαντάστηκα ὅτι θὰ ξαφνιαζόσουν, ἀπάντησε. "Όταν ἔμενα μὲ τὴν ἡλικιωμένη θεία μου στὸ Πίτερχεντ, στὸ 'Αμπερντινσάιρ, ἔτυχε νὰ ἔρθουν γιὰ ἐπίσκεψη οἱ Νόρθκοτ, καὶ μιὰ καὶ εἶχαμε κοινούς φίλους, γνωριστήκαμε. Διαπίστωσα ὅτι ἦταν ἀπλὲς φῆμες τὰ ὅσα λέγονταν γιὰ τὸν ἄρραβώνα της καὶ ὅτι... Τέλος πάντων, ξέρεις πῶς εἶναι ἔτσι κι ἐμφανιστεῖ μιὰ τέτοια κοπέλα σ' ἓνα μέρος σὰν τὸ Πίτερχεντ. "Οχι, πῖστεψέ με, πρόσθεσε, δὲν θεωρῶ πῶς ἔκανα κάτι ἀνόητο ἢ βιαστικό. Οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν τὸ ἔχω μετανιώσει. "Όσο περισσότερο γνωρίζω τὴν Κέιτ, τόσο περισσότερο τὴ θαυμάζω καὶ τὴν ἀγαπῶ. 'Ωστόσο, θὰ πρέπει νὰ σοῦ τὴ γνωρίσω καὶ νὰ κρίνεις μόνος σου.

'Εξέφρασα τὴ χαρὰ μου γιὰ τὴν προοπτικὴ αὐτὴ καὶ προσπάθησα ν' ἀναφέρομαι ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ἀνέμελα

στό θέμα, κατὰ βάθος ὅμως αἰσθανόμουν ἀγχωμένος καὶ ἀνήσυχος. Τὰ λόγια τοῦ Ριβς καὶ ἡ τραγικὴ μοῖρα τοῦ νεαροῦ Πρέσκοτ ἐπανέρχονταν συνεχῶς στὴ μνήμη μου, καὶ παρόλο ποὺ δὲν ἔβρισκα βάσιμο λόγο, μὲ διακατεῖχε μιὰ ἀόριστη φοβία καὶ μιὰ ἀνησυχία γιὰ τὴ γυναῖκα αὐτή. Ἴσως νὰ ἦταν μιὰ ἀνόητη προκατάληψη καὶ δεισιδαιμονία ἐκ μέρους μου καὶ ὑποσυνείδητα νὰ θεωροῦσα ὅτι τὰ ὅσα μελλοντικὰ θὰ ἔκανε καὶ θὰ ἔλεγε θ' ἀνταποκρίνονταν σὲ κάποια ἡμιδιαμορφωμένη ἐξωφρενικὴ θεωρία μου. Αὐτὸ μοῦ ἔχει ὑποδειχθεῖ ἀπὸ μερικοὺς ὡς πολὺ πιθανὴ ἐξήγηση. Θ' ἀποδεχόμεναι τὴ γνώμη τους ἂν τὴν τεκμηριώοναι τὰ γεγονότα ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ.

Μετὰ ἀπὸ μερικὲς μέρες πῆγα μὲ τὸν φίλο μου νὰ ἐπισκεφτοῦμε τὴ δεσποινίδα Νόρθκοτ. Θυμᾶμαι ὅτι καθὼς κατηγοροῖζαμε στὴν Ἀμπερκρόμπι Πλέις, τράβηξε τὴν προσοχή μας τὸ πένθιμο οὐρλιαχτὸ ἐνὸς σκύλου — ποὺ τελικὰ ἀποδείχθηκε ὅτι προερχόταν ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ ὁποῖο πηγαίναμε. Ἀνεβήκαμε στὸν ἐπάνω ὄροφο, ὅπου ὁ φίλος μου μὲ σύστησε στὴν ἡλικιωμένη κυρία Μέρτον, τὴ θεία τῆς δεσποινίδος Νόρθκοτ, ἀλλὰ καὶ στὴ μνηστή του. Ἦταν πανέμορφη, ὅπως τὴ θυμόμουν, καὶ δὲ μοῦ ἔκανε καμία ἐντύπωση τὸ ξελόγιασμα τοῦ φίλου μου. Τὸ πρόσωπό της ἦταν λίγο πιὸ ξαναμμένο ἀπ' τὸ συνηθισμένο καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι της ἓνα βαρὺ μαστίγιο γιὰ σκυλιά, μὲ τὸ ὁποῖο τιμωροῦσε ἓνα μικρὸ σκοτσέζικο τεριέ, ἐκεῖνο τοῦ ὁποῖου τὰ οὐρλιαχτὰ εἴχαμε ἀκούσει ἀπὸ τὸ δρόμο. Τὸ δῦσμοιρο ζῶάκι ἦταν κουρνιασμένο στὸν τοῖχο κλαψουρίζοντας ἀσταμάτητα καὶ φανερὰ τρομοκρατημένο.

—Βλέπω, Κέιτ, είπε ὁ φίλος μου ὅταν πιὰ καθίσαμε, ὅτι πάλι μὲ τὸν Κάρλο τὰ ἔχεις.

—Ἕνας μικρὸς καβγάς εἶναι αὐτὴ τῇ φορᾷ, εἶπε χαμογελώντας γοητευτικά. Εἶναι ἀξιαγάπητος καὶ καλὸς σύντροφος, ἀλλὰ τοῦ χρειάζεται λίγος σωφρονισμὸς κάπου-κάπου.

Μετά, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μου:

—Σ' ὅλους μας χρειάζεται, κύριε Ἄρμιταζ, δὲ νομίζετε; Θὰ ἦταν σπουδαῖο ἂν ἀντὶ νὰ δεχόμαστε μιὰ συνολικὴ τιμωρία στοὺς τέλους τῆς ζωῆς μας εἶχαμε ἀπὸ μιὰ κάθε φορὰ ποὺ κάναμε κάτι κακό, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ σκυλιά. Θὰ μᾶς ἔκανε προσεκτικότερους, δὲ νομίζετε;

Παραδέχτηκα πῶς ναί.

—Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι κάθε φορὰ ποὺ κάποιος συμπεριφερόταν ἄσχημα τὸν ἔπιανε ἓνα γιγάντιο χέρι καὶ τὸν μαστίγωνε μέχρι λιποθυμίας —ἔσφιξε τὰ ἄσπρα δάχτυλά της καθὼς μιλοῦσε καὶ τίναξε ἀπότομα τὸ μαστίγιο—, θὰ συνέβαλλε περισσότερο στοὺς νὰ δείχνει καλὴ συμπεριφορὰ ἀπ' ὅσο οἱ περίφημες θεωρίες περὶ ἡθικῆς.

—Πολὺ ἄγρια σὲ βρίσκω σήμερα, Κέιτ, εἶπε ὁ φίλος μου.

—Ὅχι, Τζάκ, γέλασε. Ἀπλῶς ἀναπτύσσω μιὰ θεωρία γιὰ νὰ τῇ σκεφτεῖ ὁ κύριος Ἄρμιταζ.

Οἱ δύο τους ἄρχισαν νὰ συζητᾶνε γιὰ κάποια ἀνάμνησή τους ἀπὸ τὸ Ἀμπερντινσάιρ κι εἶχα τὸ χρόνο νὰ παρατηρήσω τὴν κυρία Μέρτον, ποὺ εἶχε παραμείνει σιωπηλὴ στὴ διάρκεια τῆς σύντομης συζήτησής μας. Ἦταν μιὰ ἡλικιωμένη κυρία μὲ ἀλλόκοτο παρουσιαστικό. Ἐκεῖνο ποὺ τραβοῦσε περισσότερο τὴν προσοχὴ στὴν ἐμφάνισή της ἦταν ἡ πλήρης ἔλλειψη χρώματος ποὺ πα-

ρουσίαζε. Τὰ μαλλιά της ἦταν λευκὰ σὰν τὸ χιόνι καὶ τὸ πρόσωπό της ἐξαιρετικὰ χλομό. Τὰ χεῖλη της ἔμοιαζαν νὰ μὴν ἔχουν οὔτε σταγὸνα αἷμα, κι ἀκόμη καὶ τὰ μάτια της ἦταν τόσο ἀχνὰ γαλανὰ, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσουν μέσα στὴ γενικὴ της χλομάδα. Τὸ φόρεμά της ἦταν γκριζο καὶ μεταξένιο καὶ ταίριαζε μὲ τὸ γενικὸ παρουσιαστικὸ της. Εἶχε μιὰν ἀλλόκοτη ἔκφραση ἡρεμίας, τὴν ὁποία ἤμουν ἀνίκανος ν' ἀποδώσω ἐκείνη τὴ στιγμή στὴ σωστὴ αἰτία.

Δούλευε ἓνα παλιὸ διακοσμητικὸ κέντημα, καὶ καθὼς κινούσε τὰ χέρια της, τὸ φόρεμά της ἀνέδιδε ἓνα ξερὸ μελαγχολικὸ θρόισμα σὰν τὸν ἦχο τῶν φύλλων τὸ φθινόπωρο. Ὑπῆρχε κάτι πένθιμο καὶ καταθλιπτικὸ στὴν εἰκόνα της. Μετακίνησα τὴν καρέκλα μου λίγο κοντύτερα καὶ τὴ ρώτησα ἂν τῆς ἄρεσε τὸ Ἐδιμβούργο κι ἂν εἶχε μείνει ἀρκετὰ ἐκεῖ.

Ὅταν τῆς ἀπηύθυνα τὸ λόγο, ξαφνιάστηκε καὶ μὲ κοιτάζε μ' ἓνα τρομαγμένο ὕφος στὸ πρόσωπό της. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή συνειδητοποίησα τί ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶχα παρατηρήσει πρὶν: ἦταν μιὰ ἔκφραση φόβου — ἀφάνταστου καὶ ἀκατανίκητου φόβου. Ἦταν τόσο εὐδιάκριτος, ποὺ θὰ στοιχημάτιζα ἀκόμη καὶ τὴ ζωὴ μου πὼς ἡ γυναίκα ποὺ εἶχα μπροστά μου θὰ πρέπει νὰ βίωσε σὲ κάποια περίοδο τῆς ζωῆς της μιὰ φρικτὴ ἐμπειρία ἢ μιὰ φοβερὴ συμφορά.

— ὦ, ναί, μ' ἄρέσει, εἶπε μὲ μιὰν ἀπαλὴ συνεσταλμένη φωνή, καὶ εἴμαστε πολὺ καιρὸ ἐδῶ — δηλαδή ὅχι πάρα πολὺ. Μετακινούμεστε συνεχῶς.

Μιλοῦσε διστακτικὰ, σὰ νὰ φοβόταν μήπως δεσμευτεῖ.

—Εἴστε γεννημένη στὴ Σκοτία ὑποθέτω, εἶπα.

—"Οχι· δηλαδή ὄχι ἀκριβῶς. Δὲν εἶμαστε ἀπὸ κά-
που συγκεκριμένα. Εἶμαστε κοσμοπολίτισσες, ξέρετε.

Γύρισε καὶ κοίταξε πρὸς τὴ μεριὰ τῆς δεσποινίδος
Νόρθκοτ καθὼς μιλοῦσε, ἀλλὰ ἐκείνη κι ὁ φίλος μου
ἐξακολουθοῦσαν νὰ συζητᾶνε κοντὰ στὸ παράθυρο. Με-
τά, ἔσκυψε ξαφνικά πρὸς τὸ μέρος μου μ' ἓνα ὕφος ἀπέ-
ραντης ἀγωνίας στὸ πρόσωπό της καὶ εἶπε:

—Μὴ μοῦ μιλάτε ἄλλο σᾶς παρακαλῶ. Δὲν τῆς
ἀρέσει, καὶ θὰ ὑποφέρω γι' αὐτὸ μετὰ. Σᾶς παρακαλῶ
μὴν τὸ κάνετε.

Ἐτοιμαζόμουν νὰ τὴ ρωτήσω γιὰ τὸ λόγο αὐτῆς τῆς
παράξενης παράκλησης, ἀλλὰ ὅταν εἶδε ὅτι ἐτοιμαζό-
μουν νὰ τῆς ἀπευθύνω τὸ λόγο, σηκώθηκε καὶ βγῆκε
ἀργὰ ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ταυτόχρονα πρόσεξα ὅτι οἱ δύο
ἐρωτευμένοι εἶχαν πάψει νὰ συζητᾶνε κι ὅτι ἡ δεσποι-
νὶς Νόρθκοτ εἶχε καρφωμένα πάνω μου τὰ διαπεραστι-
κὰ γκρίζα μάτια της.

—Πρέπει νὰ συγχωρήσετε τὴ θεία μου, κύριε Ἄρ-
μιταζ, εἶπε. Εἶναι γριὰ καὶ κουράζεται εὐκόλα. Ἐλᾶτε
νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ στὸ ἄλμπουμ μου.

Περάσαμε ἀρκετὴ ὥρα κοιτάζοντας τὶς φωτογρα-
φίες. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς δεσποινίδος Νόρθ-
κοτ ἦταν προφανῶς ἀπλοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲ μπορούσα νὰ
διακρίνω σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς δύο κάποιο ἀπὸ τὰ στοι-
χεῖα τοῦ χαρακτήρα ποὺ φαίνονταν στὸ πρόσωπο τῆς κό-
ρης τους. Ὑπῆρχε ὥστόσο μιὰ παλιὰ δαγεροτυπία ποὺ
τράβηξε τὴν προσοχή μου. Ἀπεικόνιζε ἓναν ἄντρα γύ-
ρω στὰ σαράντα κι ἐντυπωσιακὰ γοητευτικό. Ἦταν ξυ-
ρισμένος, καὶ μιὰ ἀσυνήθιστη δύναμη ἐκφραζόταν μέσω

τοῦ προτεταμένου κάτω σαγονιοῦ του καὶ τῶν ἀποφασιστικῶν σφιχτῶν χειλιῶν του. Ἀλλὰ τὰ μάτια του ἦταν βυθισμένα λίγο βαθιὰ στὶς κόγχες τους καὶ τὸ πάνω μέρος τοῦ μετώπου του εἶχε μιὰ φιδήσια χροιά ἡ ὁποία ἐπηρέαζε ἀρνητικὰ τὸ παρουσιαστικό του. Σχεδὸν ἄθελά μου, μὲντοι εἶδα τὸ πρόσωπο αὐτό, τὸ ἔδειξα κι ἀναφώνησα:

— Ὑπάρχει τὸ ἀρχέτυπό σας στὴν οἰκογένειά σας, δεσποινὶς Νόρθκοτ.

— Ἔτσι νομίζετε; εἶπε. Φοβᾶμαι ὅτι μοῦ κάνετε ἓνα πολὺ ἀτυχὲς κομπλιμέντο. Ὁ θεὸς Ἄντονι θεωρεῖτο πάντα τὸ μαῦρο πρόβατο τῆς οἰκογένειας.

— Ἄν εἶν' ἔτσι, ἀπάντησα, τότε ἡ παρατήρησή μου ἦταν ἀτυχής.

— Ἄ, δὲν πειράζει, εἶπε. Πάντα θεωροῦσα ὅτι ἄξιζε ὅσο ὅλοι οἱ ἄλλοι μαζί. Ἦταν ἀξιωματικὸς στὸ 41ο Σύνταγμα καὶ σκοτώθηκε πολέμωντας στὴ διάρκεια τοῦ Περσικοῦ Πολέμου — βρῆκε εὐγενικὸ θάνατο, οὕτως ἢ ἄλλως.

— Τέτοιο θάνατο θὰ ἤθελα νὰ ἔχω κι ἐγώ, εἶπε ὁ Κόουλς μὲ τὰ μάτια του ν' ἀστράφτουν, ὅπως κάθε φορὰ ποὺ τὸν συγκινοῦσε κάτι. Συχνὰ εὐχομαι νὰ εἶχα ἀκολουθήσει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα μου ἀντὶ γιὰ τὴν ἐνασχόληση μὲ φάρμακα καὶ χάπια.

— Ἐλα, Τζάκ, εἶναι πρόωρο νὰ μιλᾷς γιὰ θάνατο, εἶπε ἐκείνη πιάνοντας τρυφερὰ τὸ χέρι του.

Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβω αὐτὴν τὴ γυναικα. Διέθετε ἓνα σπάνιο μείγμα ἀρρενωπῆς ἀποφασιστικότητος καὶ θηλυκῆς τρυφερότητος ποὺ πραγματικὰ μὲ μπερδεύε. Δὲν ἤξερα, κατὰ συνέπεια, πῶς ν' ἀπαντήσω στὸν Κόουλς ὅταν, καθὼς κατηφορίζαμε μαζί τὸ δρόμο, ἔκανε τὴν ἀναμενόμενη ἐρώτηση.

Σύντομα σε όλα
τα ενημερωμένα βιβλιοπωλεία.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr • facebook.com/gutenbergbooks